

gaan. En daarom kond't gij zoo goed niet meer slapen, binst den nacht, dan in den tijd van 't labeuren. En dan, en dan, de muggen kwamen u stekken, nietwaar? Maar gij streekt uw wezen en uw handen vol petrol, en zoo bleven zij van uw lijf; maar dan was het Wanne die u wakker hield, omdat zij wakker werd van den stank en morde. — Of in den winter kroopt gij in bed met uw aale-veste aan, voor de warmte, want met jaren wordt een mensch koudelijker, maar dan ronkte zij weêr omdat het stonk. Alsof gij ooit hadd't opgespeeld omdat zij zoodanig kon zweeten, 's nachts, dat heel het bed er van rook. Maar gij zaid't gij niets; gij schooft gij eenvoudig wat op...."

En Zulma lachte weer, stillekens. Maar Nand dacht niet meer aan Zulma. Hij dacht aan Wanne. Wanne was gestorven. Hij weet het nog heel goed: zij rook toen vreemd naar was. Neen: naar den droogen, papieren polk van muizen, die hij eens op de dilte gevonden had. Neen: zij rook, zij rook naar...."

— „Laat mij gerust!" pruttelde daar iets tegen in Nand. „Altijd van dat rieken naar dít, en van dat rieken naar dát! Altijd maar van riek en 'n proef niet!".... — Nand had schik. „Ja, ja!" stemde hij in, „van riek en 'n proef niet, van riek en 'n proef niet!"

— „Wat durft gij daar zeggen?" klonk plots een niet-toegeeflijk verwijt.

* * *

Nand verschoot daar niet bij: ze was zij zoo, ze was zij altijd zoo, Boldina van den pastor. Want het was Boldina van den pastor: dat moest gij niet vragen. Daarbij, Nand lag te goed nu, om zich over iets te verwonderen. Hij lag heel stil, diep en warm. Hij voelde zich zalig. — Moest hij geen goeden-dag zeggen aan Boldina? Maar neen: hij sliep immers. Neen, hij sliep niet. Maar ze moest maar peinzen dat hij sliep, nietwaar, als een mensch ziek is.... Was hij dan werkelijk ziek? Hij wist het bijkans niet meer. Maar ja, hij was ziek; hij lag zelfs op sterven, en ze bracht hem iets vanwege Mijnheer de pastor, om op te eten. Zou hij zijne

oogen open-doen? Het duurde lang, vóór hij zich kon voorstellen, dat hij misschien goed zou doen, zijne oogen te openen. Intusschen stond ze daar naast hem. Hij wist het. Hij moest ze daarom niet zien. Zij had haren caraco aan met franjes. Er lag gelijk snuif tuschen de plooitjes van den platten strik op haar peerlen mutse. Zij had weer groote roode vlekken op haar stroef gezicht, vandaag. Zij had weer haren jenever-neus ook, vandaag. Ze had altijd een medicijn-fleschje met jenever in haar zak: dat wist iedereen. Zij spuwde daar niet naar, naar jenever. Ze zei:

— „G'hebt gij nooit naar 'nen druppel gespuwd, Nand".

Maar Nand roerde niet, noch sprak dat tegen. Hij moest niet toonen dat hij niet sliep. Als ze iets meê had om op te eten, dan zou zij het wel zeggen. Hij had nu wel den smaak van warme panne-koeken in zijn mond, met appels, maar dat geeft er niet aan. Ze moest zij dat niet weten. Ja, een druppel, dat kan geen kwaad. In den winter verwarmt het en in den zomer doet het uw zweet indrogen. Maar gij moet er niet te veel van drinken.... — „'t Is precies alsof ik een druppel zou gedronken hebben", dacht Nand nu, want hij zweette een beetje langs binnen, en moest eens blazen....

— „G'hebt gij gelijk", zei Boldina, „een mensch moet zijn zinnen eens verzetten. Het pikt op de tong en het doet deugd. Ge weet gij dat zeker niet, Nand?: ik ben uwe Smaak. Een druppel van tijd tot tijd, een pijpje tabak, en rond Kerst-dag, als gij uwen pacht gaat betalen, een sigaar van den baron"....

Nand vond: „Ja, ja, dat zijn goede dingen." Hij proefde na, maar met een mond die te droog was. Hij vond: „Er zijn, van eten en van drinken wegens, nóg veel dingen, die goed zijn". En zijn mond werd van een klein beetje speeksel wat natter. Hij moest zwelgen. 't Was nogal lastig en riep hem terug tot de pijn in zijn knieën. Maar dat duurde heel kort: hij zonk weêr in zijn zaligheid. Want daar sprak iets; hij wist niet of